

konány oba tresty nebo zda má býti podmíněně odložen také trest do-
datečně prisouzený (rozh. sb. n. s. č. 1051, 1485, 1697). Jelikož pak v sou-
zeném případě vynesl pozdější rozsudek soud okresní, kdežto podmíněně
odsouzení vyslovil soud sborový, příslušelo podle poslední věty §u 6
čís. 4 zákona rozhodnouti o odkladu zemskému trestnímu soudu v Praze
jako soudu sborovému.

Již okresní soud v Příbrami nezachoval se podle oněch zákonných
předpisů, rozhodnuv v rozsudku, jím vyneseném, o odkladu trestu, byť
jen onoho trestu, který obžalovanému sám byl uložil. Jeho povinností
bylo postarati se předložením spisů zemskému trestnímu soudu v Praze
o to, by tento soud jako sborový soud, vynesší dřívější rozsudek, roz-
hodl po rozumu oněch předpisů o výkonu či podmíněném odkladu obou
trestů. Dotyčný rozsudkový výrok okresního soudu v Příbrami, přičící
se zákonu, stal se arci zatím bezpředmětným, byv zrušen rozsudkem
zemského trestního soudu v Praze jako soudu odvolacího pro přestupky
ze dne 17. června 1925. Příkaz, udělený tímto rozsudkem okresnímu
soudu, by zaslal spis zemskému trestnímu soudu v Praze, by rozhodl
o podmíněném odkladu trestu, dlužno ovšem pojímati v ten rozum, že
zemskému trestnímu soudu jest rozhodnouti o odkladu o b o u trestů.
Nasvědčuje tomu jednak okolnost, že příkaz jest opřen o předpis §u 6
p o s l. o d s t. zákona o podmíněném odsouzení, jednak, že se jím okres-
nímu soudu ukládá, by zaslal spis zemskému trestnímu soudu v Praze
k č. j. Tk I a 8177/24, čímž zřejmě mělo býti naznačeno, že tomuto
soudu jest rozhodnouti i o podmíněném odkladu trestu, uloženého obža-
lovanému rozsudkem téhož soudu ze dne 11. prosince 1924, č. j. Tk
I a 8177/24. Zemský trestní soud v Praze, který, vydávaje usnesení ze
dne 9. září 1925, č. j. Tk I a 8177/24, ohledně trestu, uloženého obža-
lovanému rozsudkem okresního soudu v Příbrami, ponechal rozhodnutí
o podmíněném odkladu výkonu trestu toho soudu okresnímu, porušil
tím předpis §u 6 čís. 4 posl. věta zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562
sb. z. a n. Bylo proto podle §u 33 a 292 tr. ř. uznati právem, jak se stalo.

Čís. 2297.

**K opodstatnění přísahu vylučujícího důvodu §u 170 čís. 1 tr. ř. ne-
stačí pouhé podezřívání svědka z trestného činu, o němž má vypovídati,
nýbrž podezření musí býti opodstatněno procesním stíhacím úkonem pří-
slušného úřadu, nebo aspoň prokázáno rozhodnutím soudu.**

**S hlediska §u 170 čís. 6 tr. ř. nestačí pouhé tvrzení nepřátelství, nýbrž
jest třeba uvést skutečnosti, jimiž se projevilo nepřátelství takového
stupně, že jest s to svědka z cesty pravdy.**

**Nedokonané svádění (§ 9 tr. zák.) není spolupůsobením k cizímu
trestnému činu, jehož není, nýbrž samostatnou všeobecnou formou trestné
činnosti.**

**K naplnění skutkové podstaty podle §§ů 9, 5, 144 tr. zák. není třeba,
by pachatel působil přímo na matku dítěte.**

(Rozh. ze dne 27. února 1926, Zm I 709/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22. srpna 1925, jímž byly stěžovatelky uznány vinnými zločinem nedokonaného svádění k zločinu účastenství na vyhnání plodu podle §§ů 9, 5, 144 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost obžalované Anny Z-é uplatňuje důvody zmatečností čís. 3, 4, 5, 9 a), 9 b), 10 Šu 281 tr. ř. Podle čís. 3 Šu 281 tr. ř. vytýká, že nalézací soud porušil předpis Šu 170 čís. 1 a 6 tr. ř., jehož jest dbáti pod zmatečností rozsudku, tím, že vzal přes odpor obhájcův do přísahy svědkyni Růženu P-ovou, ačkoliv jsou tu okolnosti, nasvědčující tomu, že svědkyně žije v nepřátelství s obžalovanými a zejména se Š-ovými. V souvislosti s tím provádí stěžovatelka zároveň důvod zmatečností podle čís. 4 Šu 281 tr. ř., jež shledává v tom, že první soud neprávem zamítl průvodní návrhy obhájce při hlavním přelíčení, by byly vyžádány od okresního soudu v Jaroměři spisy v trestní věci proti Růžence P-ové, a aby byl slyšen svědek František Š. o tom, že P-ová první sama žádala peníze, by dceři dala pomoci. Zmateční stížnost má za to, že by se provedením obou důkazů prokázalo, že jsou tu zákonné překážky přísahy Šu 170 čís. 1 a 6 tr. ř. Zmateční stížnost jest neodůvodněna. K opodstatnění vylučujícího důvodu podle čís. 1 Šu 170 tr. ř. nestačí pouhé podezřívání svědka z trestného činu, o němž má vypovídati, nýbrž podezření musí býti opodstatněno buď procesním stíhacím úkonem příslušného úřadu neb aspoň prokázáno rozhodnutím soudu. V souzeném případě není žádného z těchto předpokladů. Proti Růžence P-ové nebyl podniknut žádný stíhací úkon pro domnělé svádění Františka Š-a k pomoci při vyhnání cizího plodu, nalézací soud sám pak, uváživ výsledky provedeného řízení, uvěřil seznání P-ové, že chtěla na Š-ovi peníze a předstírala, že dá dceři pomoci, pouze na o k o, by Š-a přiměla k doznání, že s její dcerou souložil, čímž vyloučil, že by byla podezřelou z účastenství na trestném činu, o němž měla jako svědkyně vypovídati. Brojíc proti přesvědčení soudu, že proti svědkyni není podezření Šu 170 čís. 1 tr. ř., neprovádí zmateční stížnost uplatňovaného zmatku čís. 3 Šu 281 tr. ř. Že rozsudek nesprávně vykládal zákonné ustanovení čís. 1 Šu 170 tr. ř., zmateční stížnost sama netvrdí. Poněvadž Růžena P-ová sama doznala okolnost, o které měl býti vyslechnut svědek František Š., bylo zbytečno tento důkaz prováděti.

§ 170 čís. 6 tr. ř. předpokládá, že svědek žije s obžalovaným v nepřátelství takového stupně, které jest s to, svést ho s cesty pravdy a uvést v pokušení, by přes nebezpečí trestního stíhání hrubě porušil občanskou povinnost, udati před soudem pravdu. Pouhé tvrzení, že svědek chová k obžalovanému nepřátelství, nebo že jsou tu pohutky k nepřátelskému smýšlení, nestačí, nýbrž jest třeba uvésti nalézacímu soudu skutečnosti, v nichž se nepřátelství svědkovo již projevilo. Takových okolností v souzeném případě obhájce vůbec neuvedl; pouhé tvrzení, že mezi svědkyní a obžalovaným jest »zakořeněné nepřátelství,

kteřé vylučuje její hodnověrnost«, nemůže nahraditi onoho požadavku. Okolnost, že obžalované měly se svědkyní trestní při, o níž obhájce nabídl důkaz spisy okresního soudu v Jaroměři, mohla by býti nejvýše pohnutkou k nepřátelství, nikoliv jeho projevem. Bylo proto zbytečno prováděti důkaz v tom směru navržený, kdyžtž obhájce sám netvrdil, že se za onoho sporu nepřátelství mezi oběma stranami projevilo určitými skutečnostmi. Není tudíž opodstatněn žádný z uplatňovaných zmatek čis. 3 a 4 Šu 281 tr. ř.

Po věcné stránce (dle čis. 9 a) Šu 281 tr. ř.) namítá stěžovatelka, že v její činnosti, jak v rozsudku zjištěna, nelze shledávati vyzývání, popuzování nebo svádění k trestnému činu, a že pomáhání a svádění jako činnosti akcesorní jsou trestné jen tenkrát, když se sváděný aspoň pokusí o trestný čin. Také »pokus návodu k návodu« může prý býti spáchán teprve tehdy, když návodce podnikl čin, vedoucí ke skutečnému vykonání skutku. Zmateční stížnost jest na omylu. Přehlíží, že obžalovaná nebyla uznána vinnou návodem nebo pomáháním ke zločinu vyhnání plodu, kteréžto činnosti by byly ovšem rázu akcesorního a předpokládaly by spáchání aspoň nedokonaného cizího činu trestného, nýbrž nedokonaným sváděním k pomoci při onom zločinu. Při nedokonaném svádění jde také o pokus svádění, ale zákon prohlašuje v Šu 9 tr. zák. takovou činnost za všeobecně trestnou, upouštěje tím od akcesorní povahy návodu. Neníť nedokonané svádění spolupůsobením k cizímu trestnému činu, jehož tu vůbec není, nýbrž samostatnou všeobecnou formou trestné činnosti. Podmínkou jest, že pachatel naváděl k určitému činu trestnému, že navádění směřovalo k určitým jednotlivým osobám a bylo bezvýsledné buď proto, že se svádějícímu z jakékoli příčiny nepodařilo ve sváděném vzbuditi rozhodnutí k trestnému činu, nebo, že se to sice podařilo, ale svedený buď potom k činu nepřistoupil nebo od pokusu dobrovolně ustoupil. V souzeném případě jest v rozsudku zjištěno, že obě obžalované přemlouvaly (tedy naváděly) Růženu P-ovou, by dovezla svou těhotnou dceru Annu P-ovou do H., ubytovala ji u Z-ých, dala jí od těhotenství pomoci lékařem, že si to zaplatí; první soud správně shledal v této činnosti, poněvadž působení na Růženu P-ovou zůstalo bez výsledku, nedokonané svádění určité osoby k určitému trestnému činu, totiž k napomáhání a bezpečnému vykonání zločinu vyhnání plodu a podřadil je pod trestní ustanovení §§ 9, 5, 144 tr. zák., patrně předpokládaje, že se vyhnání plodu podle vůle obžalovaných mělo státi pomocí Růženy P-ové se svolením matčiným.

Dle čis. 5 Šu 281 tr. ř. vytýká stěžovatelka Kateřina Š-ová rozsudku, že odporuje sobě i spisům, odsuzuje obžalovanou pro svádění ke zločinu účastenství ve vyhnání vlastního plodu podle Šu 144 tr. zák., ačkoliv nezjišťuje a ze spisů prý na jevo nevychází, že by byla matku dítěte sváděla k vyhnání jejího vlastního plodu, neb s ní vůbec mluvila, neb i jen s ní přišla do styku. Tím však provádí stížnost ve skutečnosti nikoliv formální výtky, nýbrž věcnou námítku, kterou opakuje také s hlediska čis. 10 Šu 281 tr. ř., že zjištěná činnost obžalované byla neprávem podřaděna pod ustanovení §§ 9, 5, 144 tr. zák., ačkoliv prý podle náhledu zmateční stížnosti může jíti jediné o zločin nedokonaného svá-

dění k účastenství na vyhnání cizího plodu podle Šu 147 tr. zák. Zmateční stížnost přehlíží jednak, že k naplnění skutkové podstaty podle §§ů 9, 5, 144 tr. zák. není třeba, by pachatel působil přímo na matku dítěte, poněvadž tu nejde o nedokonané svádění matky k vyhnání plodu, nýbrž třetí osoby k pomáhání při něm; a v tom směru zjišťuje rozsudek, že obě obžalované úmyslně přemlouvaly, tedy sváděly Růženu P-ovou, by pomáhala k vyhnání plodu své dcery způsobem jimi blíže naznačeným; rozsudek sice nepraví výslovně, zde mělo dojít k vyhnání plodu s vůlí a souhlasem matky dítěte, či proti její vůli, ale zřejmě předpokládá první případ, poněvadž právě uvádí § 144 tr. zák. Zmateční stížnost přehlíží dále, že by se nestala obžalovaným křivda odsouzením podle Šu 144 tr. zák., ani tenkrát, kdyby skutečně šlo o nedokonané svádění k pomáhání při vyhnání plodu p r o t i vůli matčině (což, jak řečeno, rozsudek nezjišťuje), poněvadž trestný čin podle §§ů 9, 5, 144 tr. zák., jímž byly uznány vinnými, jest méně trestný než čin podle §§ů 9, 5, 147 tr. zák., takže stížnost nemá příčiny domáhati se změny rozsudku v neprospěch obžalované. Zmateční stížnosti obou obžalovaných byly proto jako neodůvodněné zavrženy.

Čís. 2298.

Kontrolor okresní nemocenské pokladny jest vrchnostenskou osobou ve smyslu Šu 68 tr. zák.

(Rozh. ze dne 27. února 1926, Zm I 801/25.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. října 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle Šu 81 tr. zák. a přestupkem proti veřejným zřízením a opatřením podle Šu 312 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Po věcné stránce (čís. 9 a) § 281 tr. ř.) namítá zmateční stížnost, že nalézací soud nesprávně podřadil čin obžalovaného pod ustanovení §§ů 81 a 312 tr. zák. proto, že prý kontrolor okresní nemocenské pokladny není úřední osobou ve smyslu Šu 68 tr. zák., dále z té příčiny, že prý nebylo prokázáno, že si obžalovaný byl vědom, že jde o osobu, vykonávající práce vládní, ani že obžalovaný použil násilí v úmyslu, by zmařil služební výkon V-ův. Avšak zmateční stížnost není v prvním směru odůvodněna, v ostatních není provedena po zákonu. Okresní nemocenské pokladny jsou ústavem veřejného práva; práce jim příkazané dlužno pokládati bez jakéhokoliv omezení za záležitosti vládní ve smyslu Šu 101 tr. zák., jejich orgánům, práce ty vykonávajícím, přísluší ochrana podle Šu 68 tr. zák. To vyplývá nejen z úvahy, že zákon o nemocenském pojištění dělnictva z 30. března 1888, čís. 33 ř. zák. jako součástka sociálního zákonodárství dělnického vzešel přímo ze